

**Програма „ЖИВОТ В РАЗВИТИЕ“**

**Дискусионен  
клуб**

**АЛФА**



**ЕПЦ „Света Троица“  
гр. Пловдив  
2007 г.**

## КАКВО ПРЕДСТАВЛЯВА ДИСКУСИОННИЯТ КЛУБ „АЛФА“

Добре дошли на първото събиране на *дискусионния клуб „Алфа“*. Целта, която ние, организаторите, си поставяме, е в свободна и неформална атмосфера да проведем разговори и дискусии върху важни въпроси, свързани с християнството. Естествено, тези въпроси ще бъдат разглеждани от християнска гледна точка. Ние желаем да запознаем вас, нашите гости, с това, в което вярваме.

Темите, които предвиждаме да бъдат разглеждани, са следните:

1. Актуално ли е християнството днес
2. Има ли Бог
3. Мога ли да се доверя на достоверността на Библията
4. Какво следва след смъртта
5. Кой е Исус Христос
6. Защо е умрял Исус Христос
7. Какво е необходимо, за да бъде спасен
8. Моят нов живот в Исус Христос

Нашето желание е да дискутираме посочените основни въпроси на християнската вяра, като изучаваме истината, съдържаща се в Библията. А сам Исус Христос казва: *„И ще познаете истината и истината ще ви направи свободни.“ (Евангелие от Йоан 8 гл. 32 ст.)*

Евангелска Петдесятна църква  
„Света Троица“ – гр. Пловдив

# 1. АКТУАЛНО ЛИ Е ХРИСТИЯНСТВОТО ДНЕС

## 1. РАЦИОНАЛНО ЛИ Е ХРИСТИЯНСТВОТО? Има ли то разумни основания?

Един учител попитал учениците си: *Какво е вяра? Едно от момченцата светкавично отговорило: Вярата е да вярваш в нещо, за което знаеш, че не е истина.*

За съжаление много хора мислят точно по този начин. За тях *науката* е тази, която определя кое е истина и кое не е. А *вярата* е просто нещо, от което човек се нуждае. Те казват: *Е, човек трябва да вярва в нещо.*

**Съществуват две крайни и еднакво погрешни становища относно връзката между християнството и разума.**

*Първото становище е: Християнската вяра е просто вяра и не се нуждае от каквито и да е разумни основания. Даже ако някои християни се опитат да си обяснят с разума нещата, в които вярват, или пък се опитат да споделят своите съмнения, може да бъдат обвинени в неверие. Точно поради това крайно схващане много интелигентни и образовани хора считат, че християнската вяра не е за тях. Те свързват вярата със суеверие, с мистика, приемат я само като емоционална потребност на слабите хора и поради тази причина я отхвърлят. Широко разпространено е мнението, че само възрастните и неуките хора приемат и следват християнската вяра.*

*Второто становище е точно противоположното: Вярата е преди всичко рационален процес и изцяло зависи от разума. Хората, които споделят това мнение, се опитват да осмислят с ума си всичко свързано с християнската вяра. Те вярват само това, което могат да си обяснят. Те са готови да спорят, стремят се да убедят другите в истинността на своята вяра чрез аргументите на логиката и разума.*

*Аз вярвам, че истината е някъде по средата. Не всичко, свързано с нашата християнска вяра, може да се обясни с разума. Чрез вярата ние се свързваме с духовния свят, със света на свръхестественото. Бог не е подвластен на нашата човешка логика. Вярата е свързана преди всичко със сърцето. Обаче в същото време християнската вяра има достатъчно разумни основания.*

**Кенет Канцер** (ректор на Тринити Колидж) пише: *„От една страна не можем да докажем на никого, че християнството е истинно. И същевременно е възможно да покажем достатъчно причини да вярваме. Вярата в Христос съответства на фактите много по-добре, отколкото неверието.“*

Живеем във време, когато знанието се увеличава със всеки изминал ден. Все повече и повече са хората, които са добре образовани и не могат да се задоволят с елементарни и примитивни обяснения. Вече не е достатъчно да знаем *в какво вярваме*. Важно е да знаем *и защо го вярваме*.

Някои хора казват: *Няма значение в какво вярваш, важното е да си искрен... Да вярва човек в нещо, това не го прави да е истинно.* Много хора вярват в различни суеверия, легенди, предания или примитивни обяснения. Вярата е нещо *субективно*. Това, че има хора, които вярват в дадена идея, не прави тази идея обективна истина. Например в миналото хората са вярвали, че Земята е плоска. Но този факт не означава, че това е истина.

Вярно е и обратното: **Ако има хора, които не вярват в нещо, това не означава, че то не е истина.** До преди няколко десетилетия е имало хора, които не са вярвали, че е възможно човек да стъпи на Луната. Но тяхното неверие в никакъв случай не означава, че наистина това е така.

**Вярата е нещо лично, субективно, нещо, което е свързано със сърцето на човека, но има смисъл само тогава, когато е ВЯРА В НЕЩО РЕАЛНО.**

Целта, която си поставяме чрез *дискусионен клуб „АЛФА“*, е да покажем, че *християнската вяра не е просто вяра в нещо, което не съществува; не е вяра в нереалното; не е вяра, която се поддържа единствено поради потребността на хората да вярват в нещо. Християнската вяра е основана на обективната истина.*

Основният източник, който ни разкрива обективната истина, върху която се основава нашата християнска вяра, е *Библията* – Свещеното Писание на Стария и Новия Завет.

**Християнството се опира на две аксиоми...** В математиката аксиомите са твърдения, които се приемат за верни, но не могат да се докажат. Обаче въз основа на тях след това се доказват всички останали теореми и твърдения. И така – двете аксиоми, върху които се опира християнската вяра, са следните:

- 1) *Има Бог.*
- 2) *Библията е Божието Слово, т.е. Божието послание до цялото човечество.*

Ако вярваме в тези две твърдения, всичко останало в християнската вяра се подрежда и без проблеми си идва на мястото. Много повече вяра е необходима за човек, който не вярва в Бога, а се опитва да обясни произхода на целия всемир, произхода на живота на земята, произхода на човечеството от нищото.

За нас, християните, нещата са ясни:

1) *Има Бог*, Който е Творецът на цялата вселена, Който е Източникът на живота, Който създаде човека като венец на Своето творение.

*„Небесата разказват за славата Божия и просторът известява делото на ръцете Му.“ (Псалом 19:1)*

2) *Библията е Божието Слово*, което приемаме за върховен авторитет по отношение на нашата вяра и живот. Библията ни разкрива обективната истина, в която вярваме – истината за Бога и Неговото отношение към всички хора; истината за спасението, което Той предлага даром на всеки човек чрез вяра в Исус Христос.

За щастие *нашата вяра в библейското послание не е без разумни основания*. Нашата християнска вяра е основана на Библията, но намира опора и потвърждение в *разума и в съвременната наука*.

**Фокусът на християнската вяра е личността, изкупителното дело и учението на Исус Христос.** А крайъгълният камък на християнското учение е *Неговата смърт и възкресение*.

**Проф. Томас Арнолд** е бил преподавател по съвременна история в Оксфордския университет. Той е бил добре запознат със стойността на доказателствата при определяне на историческите факти. Той пише следното: *„Свикнал съм в продължение на много години да изучавам историята на отминали епохи, да изследвам и преценявам доказателствата на хората, писали за тях, и не познавам друг факт в историята на човечеството, който да е потвърден с по-точни и пълни доказателства за честния изследовател, от великия знак, даден ни от Бога, че Христос е умрял и отново е възкръснал от мъртвите.“*

Истина е, че *ние не знаем всичко*. Библията не ни дава отговори на всички въпроси, които ние си задаваме. *„Скритото принадлежи на Господа, нашия Бог, а откритото принадлежи на нас и на синовете ни до века...“ (Второзаконие 29:29)*. Обаче и *науката също така няма отговори на всички въпроси*.

Въпреки че ние не знаем всичко, все пак притежаваме достатъчно информация, за да имаме солидна рационална основа на нашата християнска вяра. Разбира се *християнката вяра надхвърля разума, но в никакъв случай не върви срещу него*.

## 2. АКТУАЛНО ЛИ Е ХРИСТИЯНСТВОТО? Има ли то място в живота на съвременния човек?

*Не е ли християнството само една религия, която е имала значение в миналото, но е загубила своята актуалност днес? Нали то се е появило преди повече от 2000 години там някъде – в Близкия изток? Какво значение има това учение за нас, които сме част от европейската цивилизация и живеем в съвсем друго време?*

*Всички хора сме създадени така, че да живеем в общение с Бога – своя Създател*. Всички ние, независимо в коя епоха или култура живеем, имаме нужда от тази връзка. Без нея винаги има глад и усещане, че нещо липсва.

Неотдавна **принц Чарлз** – престолонаследникът на Обединеното кралство, споделил, че *въпреки всички научни постижения, „дълбоко в душата ... остава една постоянна и неосъзната тревога, че нещо липсва, нещо съществено, заради което си струва да се живее.“*

**Фреди Меркюри от рок-групата „Куин“**, който почина през 1991 г., в една от последните си песни пее: *„Някой знае ли защо живеем?“* Въпреки огромното си състояние и световната си известност в едно интервю в края на живота си той признава, че е отчайващо самотен. Той споделя: *„Можеш да имаш всичко на света и пак да си най-самотният човек, а това е най-мъчителната самота.“*

Всичко това е така, защото ние сме създадени, за да живеем във връзка с Бога. Исус Христос каза: *„Аз съм пътят и истината, и животът; никой не идва при Отца, освен чрез Мен.“ (Йоан 14:6)*

Никой и нищо друго на света не може да запълни празнотата в нашите сърца. Единствено Исус Христос може да ни доведе до тази връзка с Бога, която истински удовлетворява човека, която придава смисъл на живота му.

Днес съществуват различни възражения срещу християнството. Например: *Това е чудесно за тебе, но не става за мене*. Тази идея е нелогична. Ако християнството е важно и истинно, то е важно и истинно за всички.

*А защо тогава има толкова много хора, които не вярват в Бога или просто приемат християнството единствено като белег за национална идентичност?* – В своето *Послание до Римляните* ап. Павел дава да се разбере, че творението – невероятният свят, в който живеем – сам по себе си е достатъчен, за да можем ние, хората, да се убедим в съществуването на Бога и да познаем величието на Твореца...

*„Понеже от създанието на света това, което е невидимо у Него, вечната Му сила и божественост, се вижда ясно, разбираемо чрез творенията; така че човеците остават без извинение. Защото, като познаха Бога, не Го прославиха като Бог, нито Му благодариха; но се извератиха чрез своите мъдрувания и несмисленото им сърце се помрачи.“ (Римляни 1:20-21)*

**Основната причина**, поради която хората не познават Бога, е не че Той не може да бъде познат или разбран, а че хората са се разбунтували срещу своя Творец.

**Пол Литъл** пише: „В християнството винаги нравствената страна засенчва интелектуалната. Не че хората не могат да повярват – те не искат да повярват.“

Това е така, защото, ако човек вярва в Бога и приема библейското учение, трябва да признае, че над него има друг по-висш авторитет – авторитета на Бога, с който не може да не се съобразява. А ние, хората, не обичаме да се съобразяваме с друг, не обичаме да се променяме, не обичаме някой друг да ни казва кое е добро и кое не е. Ние желаем да бъдем свободни... И за съжаление точно поради нашето желание да живеем свободни от Божия авторитет над нас, ние ставаме роби, подвластни на греха.

Има свобода, която ни предлага Библията. Исус Христос каза:

„И ще познаете истината и истината ще ви направи свободни... И така, ако Синът ви освободи, ще бъдете наистина свободни.“ (Йоан 8:32, 36)

**Паул Тилих – виден философ и богослов**, пише, че човешкото състояние винаги включва три вида страх: страх от безсмислието, страх от смъртта и страх от вината. Исус Христос ни спасява и от трите. Той е жизнено важен за всеки от нас, защото Той е „пътят и истината, и животът“.

## 2. ИМА ЛИ БОГ

*Наистина, има ли Бог?* – Това е един от *фундаменталните въпроси*, който е вълнувал и продължава да вълнува хората от всички времена. Лесен отговор на този въпрос няма. За себе си аз мога да призная: Да, аз вярвам, че има Бог. Той е Творецът на целия всемир, Той е върховната Личност във вселената, Той е Законодателят и Праведният Съдия, Той е Спасителят за цялото човечество и моят личен Спасител.

Обаче, както вече говорихме, *християнската вяра има своите разумни основания. Вярата надхвърля разума, но в никакъв случай не върви срещу него.*

### 1. СЪВРЕМЕННИТЕ ОТКРИТИЯ НА АНТРОПОЛОГИЯТА

Една от критиките на атеистите срещу истинността на християнската вяра се основава на философията за *диалектиката (развитието)*. Според тази идея, която е била доминираща до преди няколко десетилетия, *религията се е развивала от политеизъм към монотеизъм*. Това ще рече, че в най-дълбока древност хората са вярвали и почитали много богове – нещо, типично за езическите религии. Обаче в процеса на своето развитие хората на някои места по света достигнали до идеята за *единобожието*, т.е. те започнали да вярват и да почитат *един Бог, Който е Творецът на света*. Така са се зародили трите основни монотеистични религии в света – юдеизма, християнството и исляма. Според атеистите, въобще не може да се говори за *истинност на християнската вяра* – тя е просто резултат от развитието на човешката мисъл. А най-високата точка от развитието на човешката мисъл е *атеизма – разбирането, че няма Бог*.

Обаче съвременните антропологически изследвания доказват, че *най-ранните и примитивни народи са имали една всеобща вяра в Бога*. Най-древните легенди и митове по целия свят съдържат идеята за един Бог, Който е Творец на целия свят. Съвременната антропология показва, че в зората на човешката история хората са вярвали в един Бог, а след това постепенно са започнали да вярват и в други божества. Тези изследвания категорично опровергават идеята на атеистите, според която религията се е развивала от политеизъм към монотеизъм.

### 2. БОГ И НЕГОВОТО ТВОРЕНИЕ

*Библията не се занимава с този спор, има ли Бог или няма*. Още с първото си изречение Свещеното Писание ни разкрива Бога като Творец на цялата вселена: *„В начало Бог сътвори небето и земята.“ (Битие 1:1). А Творецът разкрива Себе Си преди всичко чрез Своето творение.*

*„Небесата разказват за славата Божия и просторът известява делото на ръцете Му... Без говорене, без думи, без да се чуе гласът им, тяхната вест е излязла по цялата земя и думите им – до краищата на вселената.“ (Псалом 19:1-4)*

*„Понеже от създанието на света това, което е невидимо у Него, вечната Му сила и божественост, се вижда ясно, разбираемо чрез творенията; така че човеците остават без извинение.“ (Римляни 1:20)*

Погледнете звездния небосклон през ясна лятна вечер, помислете за планетата, на която живеем, погледнете природата, погледнете човешкото тяло, погледнете малкото цветенце... Помислете за необятния космос, за живота на земята, за удивителното устройство на човешкото тяло... Нима всичко това е възникнало като плод на случайността? Нима е възможно да има *следствие, без да има причина?*

Когато погледна своя часовник, аз зная, че той не се е самосъздал. Никой нормален човек не би приел идеята, че в течение на безкрайно дълго време, под влиянието на различни природни сили, на различни места във вселената са се оформили различните детайли на моя часовник. Поради различни случайности, под влияние на природните стихии тези детайли са се сглобили и днес са на ръката ми, и ми помагат да се ориентирам във времето. Това е абсурд. Моят часовник си има конструктор, има си производител. Съществува една проста истина: *Всяко следствие си има причина и всяко творение си има творец.*

*Ние не можем да докажем съществуването на Бога чрез методите на науката. Науката изследва творението, а Библията ни насочва към Твореца*. Обаче в процеса на своето изследване на Божието творение науката е открила достатъчно свидетелства за присъствието и величието на Твореца.

За съжаление и днес много хора приемат, че цялата вселена и в частност живота на земята са възникнали като плод на случайността в продължение на един изключително дълъг период от време. По този повод *изтъкнатият английски астроном на 20 век Фред Хойл* предлага следната илюстрация: *Колко време е нужно на един незрящ човек, за да нареди кубчето на Рубик? Ако прави по едно движение в секунда, без да си почива, според изчисленията на Хойл ще са необходими 1,35 трилиона години. Като се има предвид каква е продължителността на живота, е явно, че един незрящ човек в никакъв случай не може да нареди кубчето на*

Рубик. След това Хойл обяснява, че точно толкова е вероятно образуването на само една от многото вериги в аминокиселините на живата клетка. А във всяка човешка клетка има около 200 000 такива аминокиселини. Ако се изчисли времето, необходимо за получаването на всичките 200 000 аминокиселини, става ясно, че за да се появи случайно една човешка клетка, е необходимо време, което е 239,5 пъти повече от предполагаемата възраст на земята (която се приема, че е около 4,6 милиарда години).

В своята книга „Интелигентната вселена“ Хойл заключава: „Биохимиците откриват все повече внушителната сложност на живота и е очевидно, че шансовете той да се е появил случайно са толкова минимални, че могат съвсем да се отхвърлят. Животът не може да се е появил случайно.“

### 3. ЦИТАТИ ОТ ТРУДОВЕТЕ НА ВЕЛИКИ УЧЕНИ

Известният български богослов, живял по времето на социализма, **пастор Симеон Попов** пише: „Щастлив съм, защото при моята вяра в Бога имам на своя страна голямото множество най-видни представители на културното човечество... Вярно е, че вярата не бива да почива върху мненията на други лица, па макар да са те и най-изтъкнати авторитети. Вярата, основана на чужди схващания, не е вяра, а подражание. Липсва ѝ деятелна сила. Няма убедителна стойност. И все пак е насърчително да знаем какво мислят великите хора за вярата в Бога. Защото се носи от уста на уста твърдението, че никоий учен не вървал в Бога.“

Древно-гръцкият философ **Аристотел** пише: „При все че е невидим за смъртната природа, Бог се вижда от творенията Си.“

Великият астроном **Йоханес Кеплер** пише: „В творението аз просто напипвам Бога с ръце. Християнин съм... Религията за мене е нещо сериозно...“ Когато открил Закона за движението на небесните тела, той възкликнал: „Творче всемогъщ на вселената, с мисъл за Тебе аз Те откривам.“ А в труда си „Хармония на всемира“ той пише: „Благодаря Ти, Боже, че си ме удостоил да се удивлявам на творенията Ти и да им се любувам.“

**Исак Нютон** казва: „Удивителното устройство на Слънчевата система може да произлиза само от решението и господството на един всемъдър и всемогъщ Създател... От това следва, че Бог е жив, прозорлив и всемогъщ Бог, че Той е възвишен над цялата вселена и е напълно съвършен.“

Известният немски математик и философ **Емануел Кант** пише: „Не е възможно да наблюдаваш вселената и да не забележиш прекрасния ред в устройството ѝ. Това е белег за Божията ръка, плод на Неговото съвършенство.“

**Еразъм Дарвин** – дядото на Чарлз Дарвин, е бил един от водещите интелектуалци на Англия през 18 век. Според него „Бог е първата причина, а природата е дете на Неговата могъща воля.“

**Алберт Айнщайн** – съзателят на Теорията за относителността, пише: „Моята религия се състои в смирено възхищение пред неограничения върховен Дух, разкриващ Себе Си в най-дребните детайли, които можем да възприемем с нашите немощни и слаби умове. Това дълбоко емоционално убеждение за съществуването на върховна разумна сила, разкриваща се в неизследимата вселена, формира моята представа за Бога.“

**Д-р Вернер фон Браун** е считан за човека, допринесъл най-много за успешното изпращане на американски астронавти на Луната. Той казва: „Всичко така добре и прецизно сътворено, както е нашата Земя и Галактика, трябва да има майстор-проектант. Друг начин няма.“

**Д-р Хюберт Алиј** – професор по химия в университета Пристон, пише: „Науката затвърждава моята религиозност. Колкото по-голям контакт имам със света на физиката, толкова по-силно вярвам в реалността на Бога.“

### 4. ДРУГИ АРГУМЕНТИ, ПОТВЪРЖДАВАЩИ ВЯРАТА В БОГА КАТО ТВОРЕЦ НА ЦЕЛИЯ ВСЕМИР

А какво да кажем още за:

(1) за реда във вселената и за нейната целесъобразност – факти, които категорично говорят за наличие на разумен Творец.

(2) за уникалността на човека, за нравствеността и морала – факти, които потвърждават библейското твърдение, че сме създадени по Божий образ и подобие.

(3) за целта и смисъла на живота...

**Бърtrand Ръсел** (атеист) пише: „Ако не приемем, че Бог съществува, въпросът за целта на живота е безсмислен.“

**Ейбрахам Линкълн**: „Със сигурност Бог не би сътворил такова същество като човека да живее само за ден. Не, не, човекът е бил създаден за безсмъртие.“

## 5. ЧАРЛЗ ДАРВИН И НЕГОВАТА ЕВОЛЮЦИОННА ТЕОРИЯ

Въпросът, който може би най-много вълнува всички нас, докато дискутираме за съществуването на Бога, е относно *Дарвиновата теория за еволюцията*. Ако Чарлз Дарвин със своята еволюционна теория е бил прав, то къде е мястото на Твореца? А ако Бог е създател на живота на земята, както пише в Библията, то защо се изучава теорията на Дарвин?

**Еволюционната теория и Втория закон на термодинамиката.** *Дарвиновата еволюционна теория* допуска развитието на материята от простото към сложното, от хаоса към реда, от неживата материя към живата материя. А *Вторият закон на термодинамиката* гласи, че всяка система, оставена сама на себе си, без да се внася енергия отвън, се движи от сложното към простото, от реда към хаоса.

*Как можем да разрешим това научно противоречие?*

**Изказвания на самия Чарлз Дарвин:** „В най-голямото състояние на колебание аз никога не съм бил безбожник.“ И още: „Когато наблюдавам вселената, разумът ми отказва да я счита за продукт на случайността.“

**Спомените на лейди Хор** – духовна служителка на английската църква. Тя описва един епизод от края на живота на Чарлз Дарвин. Била е поканена да го посети месеци преди неговата смърт, когато той вече е бил на легло. Ето нейният разказ:

Лицето му радостно светна, когато влязох в стаята му... В ръката си държеше отворена Библия, която постоянно изучаваше.

– Какво четете сега? – го запитах аз.

– Посланието към Евреите – отговори той... – Царствената книга я наричам аз – и като постави пръста си, почна да тълкува някои места.

Тогава му намекнах за мнението на мнозина за библейския разказ за сътворението и обяснението на първата глава от Битие. Той прие тъжен вид. Пръстите му неспокойно потрепераха. Лицето му прие вид на умиращ, като каза:

– Аз бях младеж с незавършени идеи. Тогава подхвърлих различни въпроси и предположения. За моя изненада идеите се разпространиха като див огън. Хората направиха от тях религия.

След кратко мълчание и няколко думи за святостта и величието на книгата, която продължаваше нежно да държи, той внезапно каза:

– В моята градина долу тук имам лятна къща, която събира около 30 души. Моля ви да проповядвате там. Зная, че провеждате библейски часове по селата. Утре следобед много бих желал да покания на това място прислугата и някои наематели.

– Но за какво да им говоря? – попитах аз.

– За Исуса Христа – отговори той с ясен и повишен глас... – За Неговото спасение. Не е ли това най-добрата тема? И тогава пейте, моля, няколко духовни песни... Когато имате това богослужение, прозорецът ми ще бъде отворен и знайте, че ще пригласям на песните ви.

## 3. НАЙ-ВАЖНАТА ИСТИНА: ИМА БОГ И ТОЙ СЕ ИНТЕРЕСУВА ОТ ВСЕКИ ЕДИН ОТ НАС

Нашият Бог не е само *Творец* на цялата вселена, но съгласно Библията Той желае да стане и *Спасител* на всеки човек. Целта, поради която Той ни е създал, е да има взаимоотношения с нас.

*„Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, но да има вечен живот.“ (Йоан 3:16)*

Да си припомним и *Притчата за блудния син (Лука 15:11-32)*, която представя Бога като любящ Баща, който очаква завръщането на Своя разбунтувал се син.

Великият астроном **Николай Коперник** се е молил със следната молитва, която по-късно по негова воля е била записана на надгробния му паметник: „Аз не очаквам за *благодатта*, която прие апостол Павел, нито за *милостта*, с която Ти прости на Петър. Моля Те само за *тази*, която подари на разбойника на кръста.“

### 3. МОГА ЛИ ДА СЕ ДОВЕРЯ НА ДОСТОВЕРНОСТТА НА БИБЛИЯТА

*Мога ли наистина да се доверя на достоверността на Библията?* – Това е един от основните въпроси на християнската вяра. Ние, християните, признаваме Библията като Божие Слово. *Какви са обаче нашите основания за това?*

Авторите на библейските книги над 3000 пъти заявяват по различни начини, че предават истинното Слово Божие, абсолютно надеждно и във висша степен авторитетно. В същото време много хора са склонни да се съгласяват с популярните заблудения, че Библията е пълна с неточности, заблуди и че повече не е нужна на нашия съвременен свят.

Ако най-великата и най-влиятелна книга на всички времена, съдържаща прекрасни литературни образци и най-съвършения морален кодекс, е била писана от заблудени фанатици, ако е пълна с неточности и не е актуална за съвременния човек, тогава *каква надежда ни остава в този свят да търсим смисъла и целта на нашето съществуване?*

**1. БИБЛИЯТА Е НАЙ-УНИКАЛНАТА КНИГА НА СВЕТА.** *Тя е Книгата на книгите; книгата, която претендира, че е Божие Слово, т.е. че е Божието откровение за човечеството; книгата, която ние – християните, приемаме като абсолютен авторитет за нашата вяра и поведение.*

**Библията е уникална поради своята популярност.** *Тя е най-превежданата, най-издавана, най-продаваната, най-четената и най-разпространена книга по света.*

Библията е преведена на над 2000 езика. Годишно се продават около 44 милиона екземпляра по света. Ще цитирам сл. *Таймс*:

*„Забравете съвременните британски белетристи и телевизионни екранизации; Библията е на продаваната книга всяка година... Както обикновено най-страхотният бестселър беше... Библията. Ако общите продажби на Библията се отразяват честно в класацията, едва ли ще има седмица, когато друга книга да е на първа място... Статистиката сочи, че в Обединеното кралство се продават близо 1 250 000 Библии и Евангелия годишно.“*

**Библията има уникална стойност.** *Нейната стойност не се изразява в производствените разходи за нейното издаване, нито само в нейната литературно, философско и историческо значение.*

Няма друга книга в цялата история на човечеството, която да е била до такава степен преследвана и унищожавана. За никоя друга книга не са умирали толкова хора, за да бъде запазена. Никоя друга книга не е била така грижливо съхранявана, превеждана, преписвана и разпространявана. До неотдавна и в нашата страна тя беше забранявана и преследвана от тогавашната власт и въпреки това независимо от рисковете тя се разпространяваше сред тези наши сънародници, които бяха гладни и жадни да я четат и изучават.

*В какво се състои нейната стойност?* – Стойността ѝ се състои в нейната същност и въздействие – тя е не само свещена книга на една от световните религии, *тя е Божие Слово.* Исус Христос казва:

*„Не само с хляб ще живее човек, но с всяко слово, което излиза от Божиите уста.“ (Матей 4:4)*

**Библията е уникална със своето послание.** *Бог разкрива Себе си на нас – хората, чрез Своето Слово – Библията. Затова тази книга съдържа Неговото послание към нас.*

В нея ние научаваме, че библейския *Бог е любов*, а не страшен, далечен и жесток. Той е Бог, Който се интересува от нас и желае да има взаимоотношения с нас, Бог, Който ни желае най-доброто:

*„Защото аз зная мислите, които мисля за вас, казва Господ, мисля за мир, а не за зло, за да ви дам бъдеще и надежда.“ (Еремия 29:11)*

Ние научаваме истината, че проблемът на всеки човек е *грехът*, който ни отделя от Бога и поради който ние заслужаваме Божията справедлива присъда. Също така Библията ни разкрива, че единственият начин за разрешаването на този проблем е личната вяра на всеки един от нас в Спасителя Исус Христос, съгласно думите на апостолите:

*„И чрез никой друг няма спасение; защото няма под небето друго име, дадено на хората, чрез което трябва да се спасим.“ (Деяния 4:12)*

*Библията съдържа в себе си учение, което е стройно, логично и напълно приложимо в реалния живот – например относно човешките взаимоотношения, морала и етиката, семейните ценности, възпитанието на децата... Свещеното Писание е най-добрият пътеводител за нашия живот.*

*„Твое слово е светилник на нозете ми, и виделина на пътеката ми.“ (Пс. 119:105)*

**Библията е уникална със своята историческа точност.** Историческата точност на Библията превъзхожда египетските, асирийските и други ранни исторически документи. Археологическите открития, потвърждаващи Библейските събития, са били изключително много през миналото столетие.

**Д-р Нелсън Глюек**, един от най-великите съвременни авторитети по израелска археология, е казал: *„Нито едно археологическо откритие никога не е противоречало на Библейските източници. Били са проведени археологически изследвания, ясно потвърждаващи отчетливите очертания или точните детайли на историческите изложения в Библията. И освен това, изучаването на Библейските събития често от своя страна е водело до нови изумителни археологически открития.“*

**Библията е уникална със своята научна точност.** Много открития на съвременната наука са били записани в Библията като факти много преди учените да са ги били потвърдили експериментално. Разбира се, те са изразени с термини от всекидневния живот и културата на онова време, а не с термините на съвременната наука. Ето някои от тях:

- земята е кръгла (Исая 40:22)
- безкрайността на обкръжаващата Вселена (Исая 55:9)
- кръговратът на водата в природата (Еклесиаст 1:7)
- огромното количество звезди (Йеремия 33:22)
- първостепенната роля на кръвта в жизнените процеси (Левит 17:11)
- гравитационното поле (Йов 26:7) и много други

Важно е също така, че в Библията няма грешки в научната, историческата или друга област. Разбира се много „неточности“ са били приписвани на Библията, но това винаги е било поради недостатъчно познаване на библейския текст или поради все още недостатъчно развитие на науката.

## 2. КАКВО ПРЕДСТАВЛЯВА БИБЛИЯТА

**Библията е сборник от древни книги, които са написани в период от около 1600 години.** Най-ранните библейски книги датират от около 1500 г. пр.Хр., а последните са написани в края на първото столетие сл.Хр. Тя съдържа общо 66 книги, които са разделени на две части – първите 39 книги съставляват Стария Завет, а останалите 27 – Новия Завет.

Писателите на библейските книги са били над 40 на брой. Някои от тях са били държавници като Мойсей, Давид, Даниил; Исус Навин пък е бил военно-началник; пророк Амос е бил говедар, апостол Петър – рибар, а евангелистът Лука – лекар.

Въпреки че библейските писатели са били от най-различни слоеве на обществото, независимо, че са живели и писали в период от 1600 години, техните писания са в пълна хармония. Независимо от опитите на редица противници на християнството да открият противоречия в Библията, досега такива не са намерени. *В Библията няма никакво противоречие.* Това е едно косвено потвърждение, че Библията не е обикновена книга, а е *Божие послание, чрез което Творецът на света открива Себе Си на нас – хората, които сме създадени по Неговия образ и сме венец на Неговото творение.*

**Библията е разделена на две части – Старият Завет и Новият Завет.**

**Старият Завет** описва историята за сътворението на света, началото на живота и на човешкия род, историята за грехопадението и нарастването на греховността по земята, описва как Бог провежда Своя план за спасението на човечеството, как се ражда и развива народа на Израел, описва неговите възходи и падения. Обаче Бог дава Своите обещания, че точно чрез този народ ще изпрати Месията – Спасителя на света.

**Новият Завет** описва историята за раждането на Исус Христос, за Неговия безгрешен живот и проповедническо служение, за Неговата изкупителна смърт на кръста и Неговото триумфално възкресение. Описва се възникването и ранната история на християнската църква. Новият Завет ни представя християнското учение – учението на Исус Христос и апостолите. В него се съдържат и пророчества за бъдещи събития и за края на света.

**3. ОСНОВНИЯТ ВЪПРОС Е: Наистина ли Библията е Божие Слово? Можем ли да се доверим на Библията като на върховен авторитет за нашата християнска вяра и поведение? Можем ли да считаме, че Библията е непогрешима?**

**Библията е боговдъхновена книга.** По този повод апостол Павел пише:

*„Цялото Писание е боговдъхновено и полезно за поука, за изобличение, за поправление, за наставление в правдата, за да бъде Божият човек усъвършенстван, свършено подготвен за всяко добро дело.“ (2 Тим. 3:16-17)*

*Боговдъхновеността* на Свещеното Писание означава, че всичко, написано в него, е било под прякото вдъхновение, ръководство и мъдрост от Бога. Това е обяснено от думите на ап. Петър:

„...а [святите] човеци са говорили от Бога, движени от Святия Дух.“ (2 Петрово 1:21)

Естествено Бог е използвал хора за написването на библейските книги. Така Библията е 100% Божие Слово, като в същото време е и 100% дело на хората-писатели.

Самият Исус Христос е признавал боговдъхновеността на Свещеното Писание (на Стария Завет) и го наричал Божие Слово. Апостолите също са признавали божествения авторитет както на старозаветните писания, така и на книгите, които по-късно са влезли в новозаветния канон.

Църковните водачи и всички християни от всички времена на църковната история са признавали боговдъхновеността на Библията.

**Ирней** (един от църковните отци, живял през 2 век) пише: „Светото Писание е свършено.“

**Мартин Лутер** (през 16 век) говори за „...Писанието, което никога не греша“.

В **решението на II Ватикански събор** е записано, че *Светото Писание* „създадено с вдъхновението на Святия Дух ... има за автор Бог...“

**Двете най-силни доказателства за боговдъхновеността на Библията.** *Първото от тях е нейният пророчески характер.* Библията е пророческа книга, в която се съдържат стотици пророчества за бъдещи времена отнесени към момента на написването им. Повечето от тях вече са се изпълнили, други се изпълняват в нашите дни, а има и пророчества, които предстои да се изпълнят в бъдещето.

*Централната личност в Библията е Исус Христос.* Точно затова за Него има най-много пророчества, отнасящи се за Неговото рождение, живот и учение, за Неговите изкупителни страдания, смърт и възкресение, за Неговото предстоящо Второ пришествие. Над 300 старозаветни пророчества буквално са се изпълнили в живота, смъртта и възкресението на Исус Христос.

Какво означава това математически? – Съгласно *теорията на вероятностите* вероятността само 8 пророчества да се изпълнят в живота на един човек е  $10^{-17}$ . За изпълнението на 48 пророчества вероятността е  $10^{-157}$ . А в живота на Исус Христос са се изпълнили повече от 300 пророчества... Следователно относително изпълнението на библейските пророчества в личността на Исус Христос въобще не е възможно да става дума за случайности или съвпадения. А пророческият характер на Библията не може да се обясни по друг начин, освен че *тя е Божие Слово.*

*Друго силно доказателство за боговдъхновеността на Библията е нейната духовна динамика.* Библията води хората до познаване на Бога, до лична вяра в Него, до спасение и промяна на живота. Най-силното потвърждение за това са милионите хора по лицето на земята, чийто живот е бил променен чрез нейното въздействие...

**Стенли Болдуин** – министър-председател на Англия, казва през м. май 1928 г.: „Библията е силен експлозив. Но тя действа по странен начин и никой жив човек не може да каже как тази книга, докато е пътешествала по света, е разтърсила всяка душа поотделно ... и я е пробудила за нов живот, ново общуване, нова вяра, ново начало и ново упование.“

Напоследък по света се забелязва голям интерес към окултното. Хората търсят връзка със свръхестественото, с отвъдното. Проблемът е, че по този начин те достигат до контакт със силите на злото, на тъмнината, на Сатана. Библията също ни предлага възможност да се срещнем и да преживеем свръхестественото – обаче *чрез силата на Бога...* Точно затова говорим за променения живот на толкова много хора, които са приели библейската вяра и са посветили живота си на библейския Бог.

**4. НАЙ-ВАЖНОТО ЗА НАС:** *Ако Библията наистина е Божие Слово, то всеки един от нас би трябвало да се запознае с нея – да чете и изучава тази свята книга...*

Ние сме благословени, защото Библията в момента е достъпна за нас, българите, и всеки, който желае, може да се снабди с нея. Четенето и изучаването на Божието Слово ще доведе всеки един от нас до *лична спасителна вяра* в Бога и до *промяна на нашия живот*, и то – промяна в добра посока.

## 4. КАКВО СТАВА СЛЕД СМЪРТТА

Някой си е казал: „Най-голямата изненада, която човек някога е преживявал, ще бъде изненадата през първите пет минути след смъртта“. Въпросът за смъртта е един от основните въпроси на всяко човешка философия и на всяка религия. За много хора това е въпрос, забулен в тайнственост, мистика и суеверия. За други смъртта е краят на всичко. Много хора се страхуват да мислят или разговарят за смъртта... Обаче има въпроси, които всички хора си задават:

- Смъртта краят на всичко ли е?
- Какво следва след смъртта?
- Има ли живот след смъртта?
- Ако има живот след смъртта, какво представлява той?
- Възможно ли е човешката съдба след смъртта да бъде променена?

Библията не ни дава подробни отговори на тези въпроси, но все пак „открехва завесата“ и ни дава достатъчна информация за най-важното, което трябва да знаем за смъртта и за това, което следва след нея.

### 1. ЖИВОТЪТ НА ЧОВЕК НЕ СВЪРШВА С ФИЗИЧЕСКАТА СМЪРТ

Съгласно Библията човешкото естество се състои от *дух, душа и тяло*. Апостол Павел пише:

*„А сам Бог на мира да ви освети напълно; и дано се запазят непокътнати **духът, душата и тялото** ви без порок до пришествието на нашия Господ Исус Христос.“ (1 Сол. 5:23)*

**Човекът има смъртно (тленно) тяло, създадено от пръстта.**

*„И Господ Бог създаде човека от пръст от земята и вдъхна в ноздрите му жизнено дихание; и човекът стана жива душа.“ (Бит. 2:7)*

**Човекът има и нематериална същност, вдъхната от Твореца – душата и духа.** Въпреки, че *душата* и *духа* са две различни неща, двете заедно представляват нематериалната същност на човека. На много места в Библията тези две нематериални части от човешката същност за разделени, но в много случаи Библията ги разглежда заедно, като използва термини, като *душа, дух, сърце*... Точно тази нематериална същност на човека (*душата* и *духът*) е безсмъртна и продължава да живее след физическата смърт...

Вероятно първоначалният план на Бога е бил човек да бъде безсмъртен. Преди грехопадението въобще не се говори за смъртта, освен в първата заповед, дадена от Бога на човека:

*„Господ Бог заповяда на човека: От всяко дърво в градината свободно да ядеш, но от дървото за познаване на доброто и злото, да не ядеш от него; защото в деня, когато ядеш от него, непременно ще умреш.“ (Бит. 2:16-17)*

Обаче след грехопадението Бог казва на Адам и Ева:

*„С пот на лицето си ще ядеш хляб, докато се върнеш в земята, защото от нея си взет; понеже си пръст и в пръстта ще се върнеш.“ (Бит. 3:19)*

След грехопадението смъртта става неизбежна:

*„И така, както е определено на човеците веднъж да умрат, а след това настава съд...“ (Евр. 9:27)*

**Съгласно Библията безсмъртната човешка душа (душата и духът) продължава да живее и след физическата смърт.** Ние четем думите на праведния Йов:

*„Защото зная, че е жив Изкупителят ми и че в последното време ще застане на земята; и като изтлее след кожата ми това тяло, пак в плътта си ще видя Бога, Когото сам аз ще видя и очите ми ще гледат, и то не като чужденец...“ (Йов 19:25-27)*

А Исус Христос разказва това, което се е случило с бедния Лазар и богатата след тяхната смърт:

*„Умря сиромашът и ангелите го занесоха в Авраамовото лоно. Умря и богатият и беше погребан. И в ада, подложен на мъки, той повдигна очи и видя отдалеч Авраам и Лазар в неговото лоно. И той извика и каза: Отче Аврааме, смили се над мен и изпрати Лазар да натопи края на пръста си във вода и да разхлади езика ми; защото се мъча в този пламък.“ (Лука 16:22-24)*

Чрез тези Свои думи Исус Христос много ясно ни изяснява, че след физическата смърт животът на безсмъртната човешка душа продължава. Но в тази история Той говори за двама души. Единият от тях е богатият – човек на живота, на разкоша и вероятно на греховните удоволствия. А другият е бедният Лазар – вероятно той е бил благочестив и праведен човек. В никакъв случай това не означава, че винаги богатите са грешни, а бедните – праведни. За това, кой е бил грешен и кой – праведен, ние можем да съдим по сет-

нината на техния живот. Ние четем, че, когато бедният Лазар починал, ангели го занесли там, където е бил и Авраам – родоначалникът на еврейската нация и бащата на вярата. А, когато починал богатият, независимо от погребалната церемония, той се е намерил в ада, подложен на мъки.

## 2. КАКВО СТАВА СЛЕД СМЪРТТА?

След настъпването на физическата смърт *безсмъртната човешка душа (душата и духа) се отделя от тялото и продължава да живее вечно*. От разказаната от Исус Христос история за богатия и Лазар виждаме следните истини, потвърдени и в много други текстове от Библията:

*Първо: След смъртта личността се запазва*. Различните хора могат да се познават, да разговарят помежду си, имат спомени от миналото им на земята; богатият изпитвал мъки, имал нужда от разхлаждане.

*Второ: Съдбата на починалите не е една и съща*. Всъщност има само две места, определени за хората след тяхната физическа смърт: Лазар бил в присъствието на Авраам, а богатият бил на мъки от пламъците на ада. Има две места, определени за душите на всички, които умират – едното е определено за душите на несправедните, а другите – за душите на праведните.

**Каква е съдбата на душите на несправедните мъртви?** – Те отиват на място, наречено в Библията с различни термини: шеол, преизподня, ад, огнено езеро. Библията категорично ни предупреждава, че съдбата на всеки човек, който не е живял праведен живот на вяра и благочестие, е вечното осъждане в ада. Това е място според думите на Исус Христос, където *червеят не умира и огънят не угасва (Марк 9:44, 46, 48)*, място, където ще има *непрестанен плач и скърцане със зъби (Мат. 8:12 и др.)*.

*„И ако някой не се окаже записан в книгата на живота, той ще бъде хвърлен в огненото езеро.“ (Откр. 20:15)*

Нашата цел не е да плашим когото и да било с бъдещи мъки в ада. Наистина Библията сериозно ни предупреждава, че адът е реално място. Обаче целта на библейското послание е преди всичко да помогне на нас, хората, да избегнем Божието вечно осъждане в ада и да се подготвим за другото място, определено от Бога за тези, които вярват в Него и Го следват – това е рай или небето.

**Къде отиват душите на праведните мъртви?** Исус Христос казал на Своите ученици непосредствено преди Своето залавяне и разпятие:

*„Да не се смушавате сърцето ви; вие вярвате в Бога, вярвайте и в Мен. В дома на Моя Отец има много обиталища; ако не беше така, аз щях да ви кажа, защото отивам да ви приготвя място. И като отида и ви приготвя място, пак ще дойда и ще ви взема при Себе Си, така че където съм аз, да бъдете и вие.“ (Йоан 14:1-3)*

Няма да се впускаме в подробно тълкуване на тези Христови думи – тук Той говори и за Своето Второ пришествие на земята. Но най-важното е Неговото желание *да бъдем завинаги там, където е и Той*.

Исус Христос е поучавал истината за мястото, което Той ни приготвя на небето. Апостолите на ранната църква също са вярвали и поучавали тази истина. Например ап. Павел, когато е бил в затвора и коментирал възможността да бъде убит от римляните заради благовестието, писал:

*„...но съм на тясно между двете, понеже имам желание да отида и да бъда с Христа, защото, това би било много по-добре; но да остана в тялото е по-нужно за вас.“ (Фил. 1:23-24)*

Той е бил абсолютно уверен, че, когато умре, той ще отиде и ще бъде с Христос. И още – че това ще бъде много по-добре за него.

Ап. Йоан в книгата Откровение е описал спасените светии, които е видял на небето. В 5 глава той пише, че тяхното число било *„десетки хиляди по десетки хиляди и хиляди по хиляди“*, а в 7 глава:

*„След това видях, и ето, голямо множество, което никой не можеше да изброи, от всеки народ и от всички племена и езици, стоящи пред престола и пред Агнеца, облечени в бели дрехи, с палмови клони в ръцете си, и викаха с висок глас: Спасението е от нашия Бог, Който седи на престола, и от Агнеца!“ (Откр. 7:9-10)*

**А какво следва по-нататък?** – Съгласно Божието Слово праведните в Христос ще възкръснат при Неговото Второ пришествие:

*„А не желаем, братя, да останете в неизвестност за онези, които умират, за да не скърбите, както другите, които нямат надежда. Защото, ако вярваме, че Исус умря и възкръсна, така и починалите в Исус Бог ще приведе заедно с Него. Защото това ви казваме чрез Господното слово, че ние, които останем живи до Господното пришествие, няма да изпреварим починалите. Понеже сам Господ ще слезе от небето с повелителен вик, при глас на архангел и при Божия тръба; и мъртвите в Христос ще възкръснат по-напред; после ние, които сме останали живи, ще бъдем грабнати заедно с тях в облаците да посрещнем Господа във въздуха; и така ще бъдем винаги с Господа.“ (1 Сол. 4:13-17)*

Неправедните също след това ще възкръснат, но ще бъдат съдени пред Големия бял престол (това е съдът, наречен от много християни „Страшния съд“):

*„След това видях един голям бял престол и Онзи, Който седеше на него, от Чието лице побягнаха земята и небето и не се намери място за тях. Видях и мъртвите, големи и малки, да стоят пред престола; и едни книги се разгънаха; разгъна се и друга книга, която е книгата на живота; и мъртвите бяха съдени според делата си по записаното в книгата. И морето предаде мъртвите, които бяха в него; и смъртта, и адът предадоха мъртвите, които бяха в тях; и те бяха съдени – всеки според делата си. И смъртта, и адът бяха хвърлени в огненото езеро. Това е втората смърт. И ако някой не се окаже записан в книгата на живота, той ще бъде хвърлен в огненото езеро.“ (Откр. 20:11-15)*

### 3. ДВАТА НАЙ-ВАЖНИ ВЪПРОСА

Има два изключително важни въпроса, с чиито отговори всички хора трябва да бъдат наясно.

**Първият въпрос е: Има ли спасение след смъртта?** – Например: прераждане или прощение на греховете поради молитвите на свещеници и раздаване за „Бог да прости“... Библейският отговор е: **Категорично НЕ!** Божието Слово ни разкрива следната истина:

*„И така, както е определено на човеците веднъж да умрат, а след това настава съд.“ (Евр. 9:27)*

А може ли по някакъв начин човек да плати нещо и да „откупи“ спасението на своите починали близки? – Отново Библията ни отговаря: **Категорично НЕ!**

*„От онези, които упоават на имота си и се хвалят с голямото си богатство, нито един не може никак да изкупи брат си, нито да даде на Бога откуп за него. (Защото толкова скъп е откупът на душата им, че всеки трябва да се оставя от това завинаги)...“ (Пс. 49:6-8)*

Да се върнем отново към разказа на Исус Христос за бедния Лазар и богатата (Лука 16:19-31). Накрая ние четем, че богатият е помолил неговите братя да бъдат предупредени за реалността на ада, *„да не би да дойдат и те на това мъчително място“*. Забележете, че богатият не е разчитал вечната участ на самия него или на братята му да бъде променена след смъртта. Той е разбирал, че съдбата на човек след смъртта се определя от неговия живот на земята.

**Вторият важен въпрос е: А как може човек да бъде спасен и да избегне Божието осъждение?**

На първо място Библията ни разкрива, че *Божията цел не е хората да бъдат осъдени, а да бъдат спасени*. Ето какво ни казва Божието Слово:

*„Благоволя ли аз в смъртта на нечестивия? – казва Господ Йехова. А не е ли по-добре да се отвърне от пътя си и да живее?“ (Езек. 18:23)*

*„Понеже Бог не е пратил Сина Си на света, за да съди света, но за да бъде светът спасен чрез Него.“ (Йоан 3:17)*

*„Който (Бог) иска да се спасят всички човеци и да достигнат до познание на истината.“ (1 Тим.2:4)*

**А как може човек да бъде спасен?** – Библейският отговор е: единствено чрез покаяние и вяра в Исус Христос.

*„Тогава началникът поиска светило, скочи вътре и разтреперан падна пред Павел и Сила; и ги изведе навън и каза: Господа, какво трябва да направя, за да се спася? А те казаха: **Повярвай в Господ Исус [Христос] и ще се спасиш – ти и домът ти.**“ (Деян. 16:29-31)*

*„Исус му каза: аз съм пътят и истината, и животът; никой не идва при Отца, освен чрез Мен.“ (Йоан 14:6)*

*„И чрез никой друг няма спасение; защото няма под небето друго име, дадено на човеците, чрез което трябва да се спасим.“ (Деян. 4:12)*

*„Който вярва в Сина, има вечен живот; а който не слуша Сина, няма да види живот, но Божият гняв остава върху него.“ (Йоан 3:36)*

Двата най-тежки проблема за човека са *вината от греха* и *страхът от смъртта*. Грехът беше победен чрез Христовата смърт. *Страхът от смъртта* беше победен чрез Христовото възкресение. Самият Исус Христос каза:

*„Аз съм възкресението и животът. Който вярва в Мен, макар и да умре, ще живее.“ (Йоан 11:25)*

## 5. КОЙ Е ИСУС ХРИСТОС?

Няма човек, който да не е убеден, че Исус Христос е най-влиятелната Личност, живяла някога на земята. За някои хора Той е велик учител и философ, чието учение е променило света. Други гледат на Него като на основоположник на християнството – най-голямата и най-влиятелната световна религия. За много хора Той е просто един добър Човек, Чийто пример трябва да следваме. Има и скептици, които не приемат Неговото учение и се съмняват в достоверността на библейския разказ за Него.

*Исус Христос е основната Личност в цялата Библия.* Старият Завет ни описва как Бог е подготвял света за Неговото рождение. Новият Завет започва с четирите евангелия, които разказват за Неговия живот и учение, за кръстната Му смърт и възкресение. Останалите новозаветни книги ни описват ранната история на църквата или по-точно – как учението на Исус Христос е започнало да се разпространява по света чрез Неговите апостоли. Чрез църквата, която съществува вече 21 столетия, Христовото учение категорично е променило целия свят.

Днес ще коментираме двата най-важни въпроса относно личността на Исус Христос:

(1) Наистина ли Исус Христос е Божий Син?

(2) Наистина ли Той е възкръснал?

Цялото християнско учение е основано както върху истините, че *Исус Христос е Божий Син* и че е *възкръснал* на третия ден след Своето разпятие. Това означава две неща. *Първо:* ако се намери дори едно единствено основателно доказателство против двете горни твърдения, християнството остава една „празна“ и напълно безпочвена мъртва религия. *Второ:* ако някой счита себе си за християнин, независимо от коя християнска общност, той би трябвало да бъде напълно убеден, че Исус Христос е Божий Син и във факта на Неговото възкресение. Поради тази причина тези две библейски истини са най-атакуваните от страна на скептиците и противниците на християнството.

### 1. НАСТИНА ЛИ ИСУС ХРИСТОС Е БОЖИЙ СИН?

Нека най-напред да се запознаем със значението на имената „Исус“ и „Христос“. Името „Исус“ (на еврейски – *Йешуа*) е Неговото собствено име. В превод на български означава: „Господ спасява“ или съкратено – „Спасител“. А „Христос“ (на еврейски – *Мешиях*, на гръцки – *Христос*) е титла, която в превод на български означава „Месия“ или „Помазаник“.

Исус Христос се е родил преди повече от 2000 години в Юдея – в гр. Витлеем. Живял е и отраснал в галилейския град Назарет. Когато е навършил пълнолетие, Той е започнал да обикаля градовете на римските провинции Юдея, Самария и Галилея, и за около 3 години е проповядвал Своето учение.

Най-същественият елемент от Христовото учение е твърдението Му, че *Той е Божий Син*. Често Той твърдял, че е в духовна връзка с Бога, Който е Негов Отец.

*„Който е видял Мен, видял е Отца... Аз съм в Отец и ... Отец е в Мен...“ (Йоан 14:9-10)*

Неведнъж Исус Христос е бил в опасност поради това Свое твърдение. Юдеите по онова време приемали тази идея като богохулство. Веднъж Той казал пред тях: „*Аз и Отец сме едно.*“ (Йоан 10:30). В резултат на това юдеите грабнали камъни с намерението да Го убият. На въпроса Му: „*За кое от многото добри дела искате да Ме убиеете?*“, те отговорили: „*Не за добро дело искаме да Те убием с камъни, а за богохулство, и защото Ти, Който си човек, правиш Себе Си Бог.*“ По-късно това е било основното обвинение на юдеите срещу Исус Христос пред Пилат Понтийски.

*Юдеите му отговориха: Ние си имаме закон и по този закон Той трябва да умре, защото направи Себе Си Божий Син.*“ (Йоан 19:7)

Учениците на Исус Христос твърдо приемали истината, че Той не е обикновен юдейски равин, а е *обещаният от Бога Месия* и е *Божият единороден Син*. Веднъж Исус задал следния въпрос на Своите ученици: *Според вас кой съм Аз?* Симон Петър Му отговорил: „*Ти си Христос, Син на живия Бог.*“ (Матей 16:16)

Апостол Йоан – един от дванадесетте ученика на Исус Христос, дава съвсем ясно обяснение за причината, поради която той е описал живота на своя Учител в четвъртото евангелие:

*„А Исус извърши пред учениците още много други знамения, които не са описани в тази книга. А това бе написано, за да повярвате, че Исус е Христос, Божият Син, и като вярвате, да имате живот в Неговото име.“ (Йоан 20:30-31)*

**Наистина ли Исус Христос е Божий Син?** Свидетелството на Библията и на самия Исус Христос са категорични, че *Той е Божий Син*. Но все пак, ако някой се съмнява в достоверността на това твърдение, означава, че допуска една от следните три вероятности: първо – че *Исус Христос е лъгал, като е твърдял, че е Божий Син*; второ – че *Исус Христос се е самозалъгвал, че е Божий Син*; трето – че *Исус Христос никога не е твърдял, че е Божий Син, а тези твърдения са само една легенда*.

Да разгледаме последователно тези *три най-често срещани критики*. **Първата от тях е:** *Исус Христос наистина е бил велик Учител, оставил на света най-великото нравственото учение. Обаче Той е никакъв случай не е Бог, както е твърдял, а е просто човек*.

Ако Исус Христос, Който е проповядвал едно велико и високо нравствено учение, е знаел, че не е Бог и съзнателно е лъжел, това би означавало, че е бил *лъжец и измамник*. Освен това Той е бил и *лицемер*, защото е учел хората да живеят честно и почтено, докато самият Той живее в колосална лъжа. Също така Той е *богохулствал*, както юдеите са Го обвинявали. И накрая – Той е бил и *глулав*, защото е понесъл всички страдания и е умрял на кръста заради това Свое лъжовно твърдение.

**Уйлям Леки** (един от най-известните английски историци) пише „*Простото свидетелство на тези три кратки години активен живот е допринесло повече, за да стане човечеството по-добро и да се обнови, отколкото всички философски трактати и всички моралистични проповеди*.“

**Втората критика е:** *Исус Христос не е лъжел съзнателно, а просто се е самозаблуждавал и затова така е проповядвал*. Днес ние използваме един конкретен термин за тези, които вярват че са бог или Наполеон, или нещо друго... Ако Исус е бил такъв, ние бихме Го нарекли „луд“ или „безумец“.

Но, като гледаме живота на Исус Христос, ние не виждаме никакви белези на душевно разстройство или нестабилност, които се срещат при умопобърканите. Точно обратното. Исус Христос е изрекъл едни от най-дълбоките прозрения, казани някога човешката история.

**Филип Шаф** (историк) пише относно свидетелството на Исус Христос, че е Божий Син: „*Това свидетелство, ако не е истинно, трябва да е откровенно богохулство или лудост*. Първата хипотеза не може да издържи нито за миг пред нравствената чистота и достойнство на Исус, признати от всички и очевидни във всяка Негова дума и действие. Самоизмамата по такъв важен въпрос и при толкова ясен и във всяко отношение логичен ум е просто немислима.“

Третата популярна критика е: *Исус Христос никога не е поучавал това, което пише в Библията. Неговите ентузиазирани последователи са Му приписали думи, които Той никога не е казвал*.

Например Дан Браун в своя бестселър „Шифърът на Леонардо“ твърди, че идеята за божествеността на Исус Христос е била наложена от римския император Константин на Никейския събор (325 г.), като тогава били вмъкнати в новозаветните книги всички твърдения, че Исус Христос е Божий Син.

Обаче съвременната археология доказва, че евангелията, описващи живота и учението на Исус Христос, са написани във време, когато са били живи много от Неговите съвременници, които лично са слушали думите Му и са наблюдавали делата Му. Три от четирите евангелия са били написани до около 70 г. сл.Хр., а Евангелието на Йоан – преди края на първото столетие сл.Хр. Ако те съдържаха *легенди* за Исус Христос, а не обективната истина, то това би довело до объркване сред Неговите последователи, поради свидетелствата на съвременниците Му.

**Тогава кой е Исус Христос?** На нас не ни остава нищо друго, освен да приемем единствено правилната идея, че *Исус Христос е точно това, което самият Той казва, че е – Божият единороден Син, изпратен от Отец на тази земя, за да понесе греховете на цялото човечество*.

Библията ни дава достатъчно доказателства за това. Например *животът и поведението на Исус Христос напълно съответствали на Неговото учение*. Той не само е учил хората да живеят морално, честно и свято. Самият Той е живял един съвършен живот, без да извърши какъвто и да е грях. Дори апостолите, които проповядвали доктрината за *всеобщата греховност на всички хора*, признават в своите послания, че „*в Него няма грях*“ (1 Йоан. 3:5).

Друго доказателство за божествеността на Исус Христос е фактът, че *Той демонстрирал власт над природните сили, над болестите – власт, която може да принадлежи единствено на Бога*. Той е вършел чудеса, чрез които е потвърждавал истинността на Своите думи, че е Божий Син.

*Самото възкресение на Исус Христос е най-категоричното доказателство за Неговата божественост*. Исус Христос на няколко пъти е предричал на Своите ученици, че ще умре и че на третия ден ще възкръсне. Те първоначално не са могли да приемат тази идея и след Неговата смърт преживяли най-голямото си разочарование. След като възкръснал, Исус Христос неколккратно им се е явил и те станали ревностни свидетели на Неговото възкресение.

## 2. НАИСТИНА ЛИ ИСУС ХРИСТОС Е ВЪЗКРЪСНАЛ?

Възкресението на Исус Христос е крайъгълният камък на християнската вяра. Още от първия ден в историята на християнската църква апостолите започнали да проповядват истината за Христовото възкресение. Ето думите на ап. Петър от неговата първа проповед:

*„Бог възкреси този Исус, на което ние всички сме свидетели.“ (Деян. 2:32)*

Скоро след това започнало тежко гонение срещу апостолите и срещу всички християни – първоначално от страна на юдеите, а след това от римската власт. Хиляди и хиляди християни пожелвали живота си поради вярата си във възкръсналия Исус Христос.

**Пол Литъл** – известен християнски апологет, пише *„Човек може да умре за това, което приема като истина, дори в действителност да не е така. Но никой няма да умре за нещо, което знае, че е лъжа.“*

**Франк Морисън** – британски адвокат от 30-те години, решил да направи „услуга“ на човечеството, като веднъж завинаги „разобличи измамата“ с Христовото възкресение. Като юрист, той имал способността критично да пресява доказателствата съгласно строгите критерии на съдебните институции. В крайна сметка той написал книгата *„Кой отмести камъка“*. Първата глава озаглавил *„Книгата, която не искаше да бъде написана“*. В нея той описва как, докато проверявал доказателствата, бил напълно убеден във факта на Христовото възкресение.

**Кенет Уесткот** (дългогодишен професор в Кембридж) казва: *„Действително, като съберем всички доказателства заедно, няма да бъде пресилено да кажем, че няма друго историческо събитие, по-добре и по-разностранно подкрепено, от възкресението на Христос...“*

*Най-силните доказателства в нашето съвремие за Христовото възкресение са присъствието на Християнската църква и личната опитност на християните.*

Християнската църква е възникнала 50 дни след Христовото възкресение, разпространила се е по цялата земя, променила е радикално света и съществува вече около 21 столетия, независимо от гонения, преследвания, ереси, разцепления. И основата на тази църква е Исус Христос, Който умря на Голготския кръст и на третия ден възкръсна.

*Личната опитност на християните.* Хиляди хора днес от всички краища на света носят едно и също свидетелство – че техният живот е бил радикално променен, след като са повярвали във възкръсналия Исус Христос. Защото библейската вяра води до опитност – до лично преживяване и промяна на живота.

**3. ОСНОВНИЯТ ВЪПРОС**, който стои пред всеки един от нас, не е: *Наистина ли Исус Христос е Божий Син?* – или: *Наистина ли Той е възкръснал?* Всеки, който непредубедено търси отговор на тези въпроси, може да ги открие както в Библията, така и в здравия разум. Основният въпрос е: *Какво е твоето лично отношение към Исус Христос – Божият Син, Който за нас е умрял и възкръснал?*

Ако някой все още се колебае, нека да помисли и върху следното. *Ако Исус Христос е бил просто обикновен човек, а не е бил Божий Син и не е възкръсвал*, то тези, които не вярват в Него, *не губят нищо*. Тези, които вярват в Него *губят* поради посвещението си на една нереална вяра и поради очакванията си, които никога няма да се изпълнят. И все пак тази загуба не е чак толкова голяма. Даже вярващите в Исус Христос печелят, поради това, че водят един по-уравновесен и по-спокоен живот от останалите.

*Обаче ако Христос наистина е Божий Син, ако Той е възкръснал, ако Той е наистина Спасителят на света*, тези, които вярват в Него печелят една реална вяра в един реален Бог, едно реално спасение, вечен живот и сега, и след смъртта. *Но тези, които не вярват във възкръсналия Исус Христос губят помощта и благословенията на Бога в настоящия свят, губят и вечното спасение.*

И все пак какъв е смисълът на Христовото идване на земята, на неговата кръстна смърт и възкресение? Отговорът намираме в т.нар. „златен стих на Библията“:

*„Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, но да има вечен живот.“ (Йоан 3:16)*

**Христовото възкресение е предизвикателство пред всеки човек.** *Ако наистина Христос е възкръснал*, това означава, че Библията е вярна, че Исус Христос е Божий Син и Неговото послание е истинно и е важно. Да си припомним Неговите думи към учениците Му в деня на възкресението:

*„И им каза: Така е писано, че Христос трябва да пострада и да възкръсне от мъртвите на третия ден, и че трябва да се проповядва в Негово име покаяние и прощение на греховете между всички народи, като се започне от Йерусалим. Вие сте свидетели за това.“ (Лука 24:46-48)*

Това означава, че абсолютно **всеки човек, включително и всички ние, се нуждаем от прощение на греховете си** чрез покаяние пред Бога и лична вяра в разпнатия и възкръснал Исус Христос.

## 6. ЗАЩО Е УМРЯЛ ИСУС ХРИСТОС?

Миналата тема беше посветена на две важни твърдения на Библията относно Исус Христос – че *Той е Божий Син* и че *Той е възкръснал на третия ден след Своята смърт на кръста*.

Исус Христос не е бил обикновен човек. Той е бил *Божий Син*, т.е. Бог, роден в човешко естество, едновременно Бог и Човек. Ние вярваме, че Той е бил разпънат на кръст и на третия ден е възкръснал. Чрез Неговото възкресение Бог е потвърдил факта, че наистина *Той е Божий Син* (Рим. 1:4).

Днес ще разговаряме за *страданията и смъртта на Исус Христос* – относно тяхното значение за нас. *Жертвата на Исус Христос е сърцевината на Божия велик изкупителен план за цялото човечество и е основата на християнското благовестие*.

### 1. ГРЕХОВНОСТТА НА ЦЯЛОТО ЧОВЕЧЕСТВО И МИСИЯТА НА ИСУС ХРИСТОС

Непосредствено преди да се роди Исус Христос ангел, изпратен от Бога, се явил на земния Му баща Йосиф и му предал посланието относно Мария и бъдещото ѝ Дете:

*„Тя ще роди Син, Когото ще наречеш Исус; защото Той е, Който ще спаси народа Си от греховете му.“* (Мат. 1:21)

Името „Исус“ на еврейски език е „Йешуа“, което означава в превод на български „Господ е спасение“ или „Спасител“.

На самата рождествена нощ ангелите съобщили на овчарите:

*„Не бойте се, защото, ето, благовестявам ви голяма радост, която ще бъде за всички човеци. Защото днес ви се роди в Давидовия град Спасител, Който е Христос Господ.“* (Лука 2:10-11)

По-късно и самият Исус Христос е свидетелствал за Себе Си:

*„Понеже Човешкият Син дойде да потърси и да спаси погиналото.“* (Лука 19:10)

*„Човешкият Син не дойде да Му служат, но да служи и да даде живота Си откуп за мнозина.“* (Мат. 20:28)

*„Понеже Бог не е пратил Сина Си на света, за да съди света, но за да бъде светът спасен чрез Него.“* (Йоан 3:17)

Бог най-добре е знаел, че цялото човечество се нуждае от Спасител. Затова е изпратил Исус Христос в отговор на тази огромна нужда на целия свят.

**Спасител на цялото човечество...? Но от какво?** – Отговорът на Божието Слово е: *От греховете му...* Това, което разделя нас, хората, от Създателя ни, са нашите грехове.

Нека да погледнем към зората на човешката история. Бог е подложил първите хора – Адам и Ева – на морален изпит, като им дал една единствена заповед:

*„Господ Бог заповяда на човека: От всяко дърво в градината свободно да ядеш, но от дървото за познаване на доброто и злото, да не ядеш от него; защото в деня, когато ядеш от него, непременно ще умреш.“* (Бит. 2:16-17)

Адам и Ева нарушили Божията заповед (Битие 3 гл.). В резултат на това грехът навлязъл в човечеството и продължил да се умножава и разпространява от поколение на поколение. По този повод ап. Павел пише:

*„...чрез един човек грехът влезе в света и чрез греха смъртта, и по този начин смъртта мина във всички човеци, понеже всички съгрешиха...“* (Рим. 5:12)

Затова констатацията на Божието Слово е категорична: **всеки човек е грешен:**

*„...всички съгрешиха и не заслужават да се прославят от Бога...“* (Рим. 3:23)

Нека да се замислим за момент... Повечето хора считат себе си за почтени и добри. Обаче въпросът е *дали сме достатъчно добри, за да бъдем приети от Бога?* Критерият, въз основа на който Божието Слово дава своята констатация, че *всички хора са съгрешили*, не е човешката представа за добро и зло, за правда и неправда. Критерият е *Божия закон*.

Всички сме чували за **Десетте Божии заповеди**. Нарушавали ли сме някоя от тях? – Например:

**Първата заповед** е *„Да нямаш други богове освен Мене“*. Да, ние не сме езичници, които се покланяме на много божества. Но да помислим за момент: Винаги ли сме поставяли Бог на първо място в нашия

живот? Дали не ни се е случвало понякога да се стремим и да почитаме нещо друго, което не е бог? Например случвало ли ни се е да се поддаваме на сребролюбие? Библията ни казва, че сребролюбието (или с други думи – *любовта към парите*) е идолопоклонство и е корен на всяко зло.

**Втората заповед** е „*Не си прави кумир*“, идол или изображение, на което да се кланяш. Дали никога не сме допускали да се поклоним на нещо друго, освен на Бога? Дали не сме се покланяли на собствената си представа за Бога вместо на библейския Бог?

**Третата заповед** е „*Не изговаряй напразно името на Господа*“. Да помислим за момент – дали няма случай, когато сме изговаряли Господното име напразно или без необходимото страхопочитание? Всяка неправилна употреба на Божието свято име е равностойна на богохулство.

**Четвъртата заповед** е „*Помни съботния ден, за да го освещаваши*“. Дали винаги сме отделяли един ден от седмицата, в който да служим и да се покланяме на Господа?

**Петата заповед** е „*Почитай баща си и майка си*“. Нима има някой от нас, който никога да не е проявявал непокорство и неуважение към своите родители?

**Шестата заповед** е „*Не убивай*“. Дори и да не сме извършили фактическо убийство, Исус Христос ни казва, че обидната дума към ближния, омразата и безпричинният гняв са равностойни на убийство.

А какво да кажем за **следващите заповеди**: „*Не прелюбодействай*“, „*Не кради*“, „*Не лъжесвидетелствай*“, „*Не пожелавай*“.

Веднъж един законник попитал Исус Христос: „*Учителю, коя е най-голямата заповед в закона?*“ В Своя отговор Исус Христос синтезирал целия Божий закон в две заповеди:

*„Да възлюбиш Господа, твоя Бог, с цялото си сърце, с цялата си душа и с всичкия си ум. Това е най-голямата и първа заповед. А втора, подобна на нея, е тази: Да възлюбиш ближния си, както себе си.“ (Мат. 22:37-39)*

Ако сме честни, ще признаем, че всеки един от нас в един или друг случай е нарушавал някоя от Божиите заповеди. Може би някой ще си каже: *Е, аз съм нарушил една-две от тях, но това не е толкова сериозно. Аз не съм извършвал престъпление като убийство например...*

Съгласно Библията *всяко нарушение на Божия закон е грях*. Затова всички ние сме виновни пред Бога за своите съзнателни грехове и престъпления. Дори и човек да не е чувал за Десетте Божии заповеди, истината е, че всички ние имаме съвест, която е поставена в нас от Създателя. Дори и да не Го познаваме, дори и да не сме чували за Неговия Закон, ние разбираме, че нещо не е наред, когато съгрешаваме. Когато сме допускали лъжа, когато сме присвоявали нещо чуждо, когато сме се обръщали с гневни и обидни думи към някого, ние винаги сме усещали, че това не е правилно.

*Бог е любов*, но също така *Бог е справедлив и е праведен съдия*. Всички сме виновни пред Бога за своите грехове. Затова всеки човек заслужава Неговата справедлива вечна присъда:

*„...заплатата на греха е смърт...“ (Рим. 6:23)*

Има един важен духовен закон, описан в Библията: *Без проливане на кръв няма прощение (Евр. 9:22)*. Затова през цялата история на Стария Завет (времето преди идването на Исус Христос) всеки израелтянин е трябвало да принася съответна животинска жертва за своите грехове. Освен това свещениците са принасяли и специална жертва всяка година за опрощение на греховете на целия народ. Било е необходимо невинното животно да умре заради греховете на виновния човек; неговата кръв да бъде пролята, за да бъде извършено милостивление за съгрешилия човек.

## 2. СМИСЪЛЪТ НА ХРИСТОВАТА СМЪРТ И ВЪЗКРЕСЕНИЕ

Когато Исус Христос е навършил пълнолетие и е започвал Своето публично служение, Той отишъл да бъде кръстен от Йоан Кръстител в река Йордан. Когато Йоан Кръстител забелязал приближаващия се Исус Христос, извикал: „*Ето Божият Агнец, Който носи греха на света!*“ (Йоан 1:29).

**Бог е праведният Съдия**. Съгласно духовните закони, които Той е постановил, за всеки грях трябва да има съответното възмездие. От друга страна, **Бог е любов**. Неговата милост и любов са причината, поради която Той е промислил начин за нас, хората, да бъдем спасени. Точно за тази цел Той е изпратил Исус Христос – да умре на кръста и Неговата смърт да стане изкупителна за всички хора.

*„Той беше презрян и отхвърлен от хората, човек на скърби и навикнал на печал; и както човек, от когото хората отвърщат лице, презрян беше и за нищо не Го счетохме. Той наистина понесе печалта ни и със скърбите ни се натовари; а ние Го счетохме за ударен, поразен от Бога и наскърбен. Но Той беше наранен поради **нашите престъпления**, беше бит поради **нашите беззакония**; върху Него дойде наказанието, донасящо нашия мир, и с Неговите рани ние се изцелихме. Всички ние се заблудихме като овце, отбихме се всеки в своя път; и Господ възложи на Него **беззаконieto на всички ни**.“ (Исая 53:3-6)*

Библията съвсем ясно изявява, че Христовите страдания и смърт били заместнически. Той не е сторил никакъв грях. *Неговата смърт е цената, който Бог е платил заради нашите грехове и престъпления.* Ние сме тези, които сме заслужили Божиата справедлива присъда. Но *вместо нас Исус Христос* е умрял и така е платил цената, която би трябвало ние да платим.

*„Чрез угнетителен съд беше грабнат; а кой от Неговия род разсъждаваше, че беше изтръгнат от сред земята на живите поради престъплението на Моя народ, върху който трябваше да падне ударът?“ (Исаия 53:8)*

Ние – хората, сме грешни. Ние заслужаваме Божието заслуженото наказание. Неговият „удар“ би трябвало да падне върху нас. Но вместо това той се е стоварил върху Исус Христос. Апостол Павел пише:

*„Който (Бог Отец) за нас направи грешен Онзи, Който не знаеше грях (Исус Христос), за да станем ние чрез Него праведни пред Бога.“ (2 Кор. 5:21)*

Исус Христос е понесъл нашите грехове и престъпления, за да можем ние да получим Божиата прошка и така да бъдем обявени от Бога за праведни.

А апостол Петър – един от Христовите ученици и водачи на ранната църква, пише:

*„като знаете, че не с преходни неща – сребро или злато, сте изкупени от суетния живот, предаден ви от бащите ви, а със скъпоценната кръв на Христос, като на агнец – без недостатък и пречист...“ (1 Пет. 1:18)*

На третия ден след смъртта Си Исус Христос е възкръснал. *Какво е значението на Неговото възкресение?* Библията ни дава следното обяснение за смъртта и възкресението на Исус Христос:

*„Който бе предаден за прегрешенията ни и бе възкресен за оправданието ни.“ (Рим. 4:25)*

*Чрез смъртта Си Исус Христос* понесъл нашите грехове. Но *чрез Неговото възкресение* Бог доказал, че приема Неговата заместническа жертва и че вече спасението е достъпно за всички хора.

### **3. ОЗНАЧАВА ЛИ ТОВА, ЧЕ ВСИЧКИ ХОРА ВЕЧЕ СМЕ СПАСЕНИ?**

След като Исус Христос е понесъл греховете за цялото човечество и след като е възкръснал, означава ли, че всичко вече е наред, че всеки човек автоматично е спасен и не носи повече никаква отговорност за своите грехове? – Не! Библейското условие, за да бъдем спасени, е нашето лично *покаяние* и *вяра в Исус Христос*.

**Какво означава покаянието?** – *Покаянието* е осъзнаване от наша страна на собствената ни греховност, съжаление за сторените грехове, които водят до усърдна молба към Бога за Неговата прошка.

**А какво означава да вярвам в Исус Христос?** – Това означава да вярвам, че всичко, необходимо за моето спасение, е извършено от Него; че не е необходимо аз да правя нещо, за да „заслужа“ Божието благоволение и спасение. Обаче необходимо е просто да се *доверя* на това, което Исус Христос вече е извършил за мене, и да Го приема като мой личен Спасител.

Думите на Божието Слово са:

*„И всеки, който призове името Господне, ще се спаси.“ (Деян. 2:21)*

*„Защото ако изповядаш с устата си, че Исус е Господ, и повярваш със сърцето си, че Бог Го е възкресил от мъртвите, ще се спасиш.“ (Рим. 10:9)*

## 7. КАКВО Е НЕОБХОДИМО, ЗА ДА БЪДА СПАСЕН?

Ние разгледахме две важни твърдения на Библията относно Исус Христос – че *Той е Божий Син* и че е възкръснал на третия ден след Своята смърт на кръста.

Разгледахме и библейското твърдение, че *всеки човек е грешен (Рим. 3:23) и се нуждае от спасител*. А в същото време Библията ни разкрива, че *Исус Христос е този Спасител*, изпратен от Бога, за да понесе греховете на цялото човечество.

Да си зададем следния въпрос: *След като Исус Христос е понесъл греховете за цялото човечество, означава ли това, че всичко вече е наред, че всеки човек автоматично е спасен и не носи никаква отговорност за своята греховност?*

### 1. БИБЛЕЙСКОТО УСЛОВИЕ ЗА НАШЕТО СПАСЕНИЕ

Когато става въпрос за спасението на човека, в Библията се използват основно два важни термина – **покаяние** и **вяра**.

Например, когато апостолите били запитани на празника Петдесетница от насъбралите се хора относно спасението: *„Какво да сторим, братя?“*, ап. Петър отговорил: **„Покайте се...“** (Деян. 2:37-38).

Когато ап. Павел и неговия съработник Сила били затворени в затвора в гр. Филипи, те били запитани от началника на тъмницата: *„Господа, какво трябва да направя, за да се спася?“*. Отговорът на апостолите бил: **„Повярвай в Господ Исус Христос и ще се спасиш ти и домът ти“** (Деян. 16:30-31).

**Какво представлява ПОКАЯНИЕТО?** Ап. Павел в една своя проповед казва:

*„А Бог, без да държи сметка за времената на невежеството, сега заповядва на всички човеци навсякъде да се покаят.“* (Деян. 17:30)

**ПОКАЯНИЕТО** е израз на нашето смирение пред Бога и признаване на нашата виновност за сторените грехове. Покаянието води до обрат в живота и посвещение на Бога. Ап. Петър пък използва един старозаветен цитат относно покаянието:

*„И всеки, който призове името Господне, ще се спаси.“* (Деян. 2:21)

Една от най-известните притчи, изречена от Исус Христос, е *притчата за блудния син* (Лука 15:11-32). В нея се разказва за един баща, който имал двама сина. По-малкият поискал от баща си своя дял от наследството и след това напуснал бащиния дом. Той заминал за далечна страна, където за кратко време разпилял имота на баща си със своя разпуснат живот. Когато похарчил всичките пари, той бил принуден да започне работа при един богаташ, който го изпратил да пасе свинете му... По-нататък ние четем:

*„А като дойде на себе си, каза: Колко наемници на баща ми имат излишък от хляб, а пък аз умирам от глад! Ще стана да отида при баща си и ще му кажа: Татко, съгреших против небето и пред теб; не съм вече достоен да се наричам твой син; направи ме като един от наемниците си. И стана и отиде при баща си.“* (Лука 15:17-20)

Точно тук виждаме много точно какво представлява *покаянието*.

**Първо:** *Блудният син дошъл на себе си...* Настъпил един момент на *отрезвяване*, на *осъзнаване*. И преди това той бил между свинете, но като че ли не осъзнавал реалното си състояние. Изведнъж той видял себе си такъв, какъвто е – беден, гладен, жалък, отхвърлен.

**Второ:** *Блудният син взел едно важно решение: Ще стана да отида при баща си и ще му кажа: Татко, съгреших против небето и пред теб...* Той не е имал никакво намерение да се оправдава или да изявява някакви претенции към баща си. Той е бил готов напълно да се смири, да поеме отговорност и да признае вината си, като се е надявал баща му да покаже милост към него, като го приравни със своите слуги.

**Трето:** *След като се е осъзнал и е взел решение да се завърне при баща си, той изпълнил своето решение, като се завърнал при баща си.*

Тук са илюстрирани *трите стъпки на покаянието*:

**Първо:** *Осъзнаване*. Най-напред човек трябва да осъзнае своята греховност и че се нуждае от Божието спасение.

**Второ:** *Решение да се обърне към Бога* – защото само Бог предлага спасение на безсмъртната човешка душа.

*Трето: Изпълнението на това решение.* А това означава човек да дойде при Бога в смирена молитва, да признае пред Него своята греховност, да Го помоли за прошка и да реши да Го следва завинаги.

Много хора достигат до съзнание за своята греховност, но спират дотук. Други правят и следващата крачка – вземат решение да следват Бога, но достигат дотук. Покаянието става факт, когато е изпълнена и третата стъпка – когато човек изпълни своето решение.

### Какво представлява ВЯРАТА?

*Вярата означава пълно доверие в Исус Христос* – доверие до такава степен, че аз предавам живота си изцяло на Него, че решавам от този ден нататък да Го следвам, че Го приемам за Свой Господ, т.е. за Личността, на Която аз посвещавам моя живот и на Която давам право да господства над мене.

*Вярата означава пълно доверие в Христовото изкупително дело* – т.е. след като съм осъзнал и изповядвал пред Бога своята греховност, аз се доверявам напълно на Христовата жертва относно моето спасение. С други думи аз приемам, че Неговата жертва е валидна лично за мене, че е напълно достатъчна за моето спасение, че Исус Христос понесе точно моите грехове и моите престъпления.

Библията декларира:

*„Понеже Бог не е пратил Сина Си на света, за да съди света, но за да бъде светът спасен чрез Него. Който **вярва в Него**, не е осъден; който не вярва, е вече осъден, защото не е повярвал в името на Единородния Божий Син.“ (Йоан 3:17-18)*

*„Истина, истина ви казвам, който **слуша Моето учение и вярва в Този, Който Ме е пратил, има вечен живот** и няма да дойде на съд, но е преминал от смърт към живот.“ (Йоан 5:24)*

*„Истина, истина ви казвам: **Който вярва в Мен, има вечен живот.**“ (Йоан 6:47)*

*Спасителната вяра означава да съм напълно убеден, че, след като помоля Бог за Неговата прошка, Той наистина опрощава греховете ми и ме приема като Свое дете. Тази вяра се изгражда въз основа на Божието Слово:*

*„и който дойде при Мен, никак няма да го изгоня...“ (Йоан 6:37)*

*„Защото ако изповядаш с устата си, че Исус е Господ, и повярваш със сърцето си, че Бог Го е възкресил от мъртвите, ще се спасиш. Защото със сърце вярва човек и се оправдава, а с уста прави изповед и се спасява.“ (Рим. 10:9-10)*

## 2. КАКВО СТАВА С НАС, КОГАТО ИДВАМЕ ПРЕД БОГА С ПОКАЯНИЕ И ВЯРА?

Да се върнем отново към *притчата за блудния син*. Според вас как бащата е посрещнал своя син? Дали изобщо го е приел след всичко, което синът е сторил? Или го е приел с упрек и гняв?

*„А когато беше още далеч, баща му го видя, смили се и като се заветече, хвърли се на врата му и го целуваше. А синът му каза: Татко, съгреших против небето и пред теб; не съм вече достоен да се наричам твой син. Но бащата каза на слугите си: Бързо изнесете най-хубавата премяна и го облечете, и сложете пръстен на ръката му и обувки на краката му; докарайте угоеното теле и го заколете и нека ядем и се веселим; защото този мой син беше мъртъв и оживя, изгубен беше и се намери.“ (Лука 15:20-24)*

Това е една прекрасна илюстрация за начина, по който Бог приема всеки един, който с покаяние и вяра в Христос идва при Него. От Негова страна няма осъждане към нас заради нашите минали грехове и престъпления. Исус Христос ни казва, че *ангелите на небето се радват, когато един грешник се кае* (Лука 15:7, 10). Бог ни приема като Свой синове и дъщери, опрощава всичките ни грехове, дава ни *вечен живот*... Това е моментът на *нашето спасение*. Библията го нарича още *новорождение*. От този момент всеки повярвал наистина може да се нарече *християнин* (което означава *последовател на Исус Христос*), може да има лични взаимоотношения с Бога и започва своя нов живот с Господа.

Християнството не е просто една религия или философия, не е спазването на определени традиции, празници и наредби. Същността на нашето християнство – това са нашите *взаимоотношения с Бога*. Като Негови деца, ние имаме възможност да Му се молим, да възлагаме грижите и проблемите си на Него, да Го търсим като водач в нашия живот... От Своя страна Бог е поел ангажимента да се грижи за нас и да ни подкрепя със Своята благодат. Нашите взаимоотношения с Него придават нов смисъл и съдържание на нашия живот.

Да си християнин – това е едно вълнуващо приключение, възможност да изживееш един пълноценен и стойностен живот, който води до истинско удовлетворение.

## 8. МОЯТ НОВ ЖИВОТ В ИСУС ХРИСТОС

Да си припомним най-важното, върху което сме дискутирали досега:

**(1) Актуално ли е християнството днес и има ли то разумни основания?** – Да! Въпреки че християнската вяра е свързана преди всичко със сърцето, тя има достатъчно разумни основания. От една страна не можем да докажем на никого, че християнството е истинно. И същевременно е възможно да покажем достатъчно причини да вярваме. Вярата в Христос съответства на фактите много по-добре, отколкото неверието. Християнската вяра задоволява най-дълбоката и съкровена потребност на всеки човек – потребността от връзка и общение с Бога – нашият Създател.

**(2) Има ли Бог?** – Да, има Бог. Той е Творецът на цялата вселена. Той разкрива Себе Си на хората преди всичко чрез Своето творение.

**(3) Мога ли да се доверя на достоверността на Библията?** – Библията е уникална книга – най-превежданата, най-издаваната, най-разпространяваната и най-четената книга в света. Обаче нейната уникалност се състои преди всичко във факта, че тя е *Божие Слово* – Божието послание до цялото човечество.

**(4) Какво следва след смъртта?** – Животът не свършва с физическата смърт. Човешката душа продължава да живее вечно в едно от двете възможни места – ада или рая. Всеки човек предопределя своята вечна съдба, докато е все още на земята, в зависимост от своето отношение към Спасителя Исус Христос.

**(5) Кой е Исус Христос?** – Исус Христос е Божият Син, Бог, роден в човешка плът. Неговата божественост е била засвидетелствана от Бога чрез чудесата и знаменията, които са съпровождали Неговото служение, както и чрез възкресението Му от мъртвите.

**(6) Защо е умрял Исус Христос?** – Исус Христос е трябвало да умре на кръста със *заместническа* смърт, понасяйки нашите грехове и престъпления. Ние, хората, сме грешни и заслужаваме Божието осъждане. Обаче Исус Христос понесе осъждението, което по право се полага на нас.

**(7) Какво е необходимо, за да бъда спасен?** – След като Исус Христос е понесъл нашите грехове, за да бъдем спасени е необходимо *покаяние* пред Бога и *вяра* в Исус Христос. *Покаянието* е осъзнаване и признаване на нашата греховност, молитва пред Бога за Неговата прошка. *Вярата* в Исус Христос е пълно доверие от наша страна в Неговата изкупителна смърт и решение да Го следваме завинаги.

Днешната последна тема е „*Моят нов живот в Исус Христос*“ или: *Какво следва оттук нататък?*

### 1. ПОКАЯНИЕТО НЕ Е ВСИЧКО. ТОВА Е САМО НАЧАЛОТО

**В момента на своето спасение всеки човек преживява една голяма промяна. Съгласно Божието Слово, когато човек се покае пред Бога и повярва в Исус Христос, това е моментът на неговото *спасение*. От този момент той вече е *новороден* (Йоан 3:3-6) и е преминал „от смърт към живот“ (Йоан 5:24). А това означава:**

**Първо: неговите взаимоотношения с Бога се променят.** До този момент той е бил грешник, заслужаващ Божието осъждане. Обаче в момента на покаянието:

**а) Бог опрощава всичките му грехове, като напълно го оправдава и освобождава от вината за неговото минало:**

„в Когато имаме изкуплението си чрез кръвта Му, *прощението на прегрешенията ни, според богатството на Неговата благодат...*“ (Еф. 1:7)

Оправданието означава и примирение с Бога:

„И така, оправдани чрез вяра, имаме мир с Бога чрез нашия Господ Исус Христос...“ (Рим. 5:1)

**б) Бог го осиновява – приема го като Свое дете:**

„А на онези, които Го приеха, даде право да станат Божи чада, т.е. на тези, които вярват в Неговото име...“ (Йоан 1:12)

**в) Бог му дава право да има общение с Него като Негови дете:**

„Защото не сте приели дух на робство, та пак да живеете в страх, а сте приели дух на осиновение, чрез който и викаме: *Ава Отче!*“ (Рим. 8:15)

Думата „*ава*“ е на древния арамейски език и представлява най-нежното, най-интимното обръщение, с което едно дете може да се обърне към баща си. За този, който е повярвал в Исус Христос, Бог не е дале-

чен и страшен. Всеки повярвал може да Го опознае като свой Баща, да поддържа лични взаимоотношения с Него, да споделя, да се обръща към Него за помощ.

**Второ: Неговото естество се променя.** Бог извършва промяна в неговата духовна същност:

*„Затова ако някой е в Христос, той е ново създание; старото премина; ето, [всичко] стана ново.“ (2 Кор. 5:17)*

**Трето: Неговата вечна участ се променя.** От този момент Бог го приготвя за вечността в Неговото присъствие на небето. Все пак има едно важно условие:

*„Но който устои до край, той ще бъде спасен.“ (Мат. 24:13)*

От момента на своето спасение човек започва един нов живот в Исус Христос, който се основава на новите взаимоотношения с Бога. Библията нарича този нов живот в Исус Христос „вечен живот“.

*„Който вярва в Сина, има вечен живот; а който не слуша Сина, няма да види живот, но Божият гняв остава върху него.“ (Йоан 3:36)*

Обаче този нов живот трябва да се поддържа.

**От момента на спасението за всеки човек започва процес на духовно израстване.** Библията оприличава опитността на спасението с раждането на малко дете. След момента на рождението му, то се нуждае от семейна среда, от родителски грижи, от подходяща храна, за да расте. *Същото е необходимо и за всеки човек, който е вече спасен чрез вярата си в Исус Христос.*

*„пожелавайте като новородени младенци чистото духовно мляко, за да пораснете чрез него към спасение...“ (1 Пет. 2:2)*

*„Но растете в благодатта и познаването на нашия Господ и Спасител Исус Христос.“ (2 Пет. 3:18)*

## 2. КОЕ Е НАЙ-ВАЖНОТО ЗА ВСЕКИ, КОЙТО ВЕЧЕ Е СПАСЕН?

**Първо: ЦЪРКВАТА е нашата духовна семейна среда.** Народната поговорка гласи: *Сама главня огън не прави.* Бог е наредил всеки един от нас да може да расте и да се развива духовно в средата на местната църква. Никой не може да бъде пълноценен християнин, ако няма своя християнска среда.

*„и нека се грижим един за друг, така че да се поощряваме към любов и добри дела, като не преставаме да се събираме заедно, както някои имат обичай да престават, а да се увещаваме един друг, и толкова повече, колкото виждате, че денят приближава.“ (Евр. 10:24-25)*

**Църквата** – това не е сградата или църковната организация. *Църквата съгласно Библията – това са хората, обществото от вярващи.* Ние се нуждаем един от друг, за да се подпомагаме, за да се насърчаваме, за да се поучаваме в Божието Слово. Ние имаме нужда от приятелство, от близки хора, с които да споделяме, на които да разчитаме във време на нужда.

Както малкото бебе се нуждае от грижите на родителите, така и всеки, който е новоповярвал в Христос, се нуждае от опитни християни, които да се грижат за неговото израстване. Съгласно Божието Слово ние не се нуждаем само от време на време да посещаваме някое църковно богослужение (най-вече на празниците). Ние се нуждаем от по-сериозно общение с вярващите, от редовно посещаване на богослуженията и включване в живота на църквата.

**Второ: БОЖИЕТО СЛОВО е нашата духовна храна.** Ние се нуждаем ежедневно да се храним, като четем и изучаваме Библията.

*„Цялото Писание е боговдъхновено и полезно за поука, за изобличение, за поправление, за наставление в правдата, за да бъде Божият човек усъвършенстван, съвършено подготвен за всяко добро дело.“ (2 Тим. 3:16-17)*

Като християни ние се посвещаваме да следваме Исус Христос. Как това става на практика? – Когато нашият живот е съобразен с предписанията в Божието Слово.

*„Твое слово е светилник за краката ми и виделина на пътеката ми.“ (Пс. 119:105)*

Всеки християнин се нуждае да чете и да изучава Библията всеки ден. *Ето няколко важни препоръки:*

(1) *Започни своето библейско изучаване от Новия Завет.* Първоначално прочети поне два пъти четирите евангелия и чак след това – другите новозаветни книги. Премини към четене от Стария Завет чак след неколкократно прочитане на Новия Завет.

(2) *Чети по 1 или 2 глави на ден, като през деня размишляваш върху прочетеното и си задаваш въпроса: Как това, което прочетох днес, помага на моята вяра в Бога, на моите взаимоотношения с Него и с хората, както и на моето поведение?* Моли се Бог да ти говори чрез Словото Си.

(3) *Задавай своите въпроси на някой, който е по-добре запознат с Библията.* Това е една от причините, поради които ние се нуждаем от приятелство с християни.

(4) *Посещавай богослуженията, където редовно се разяснява Божието Слово.*

Когато се стараем да построим нашия живот според принципите на Божието Слово, ние ще забележим, че много неща, които сме считали за нормални в нашия живот и поведение, не са одобрявани от Бога. Също ще видим, че има неща, които никога не сме вършили, а Бог очаква да станат част от нашия стил на живот. Библията ни учи да се пазим от греха, да обичаме ближните, да вършим добро...

**Трето: МОЛИТВАТА е начинът, чрез който ние можем да разговаряме с Бога.** За много хора *молитвата* е само някакъв религиозен ритуал. Те си мислят, че само свещениците могат да се молят на Бога от наше име. Други разбират *молитвата* като начин да *молим Бога* за нещо и съответно прибягват към нея, когато са притиснати от нужди и проблеми.

Ние като Божии деца имаме привилегиата да общуваме и да разговаряме с нашия небесен Баща. Това е *смисълът на молитвата*. Молитвата не е въпрос на заучени фрази или клишетата. Молитвата е нещо много лично, спонтанно, изблик от нашите сърца. Чрез молитвата ние можем:

(1) *да Му изказваме своите нужди и прошения в името на Исус Христос...*

*„И в онзи ден няма да Ме питате за нищо. Истина, истина ви казвам: Ако поискате нещо от Отца в Мое име, Той ще ви го даде. Досега нищо не сте искали в Мое име; искайте и ще получите, за да бъде радостта ви пълна.“ (Йоан 16:23-24)*

(2) *да търсим Неговата мъдрост и ръководство...*

(3) *да изказваме своята признателност и благодарност...*

(4) *да се молим за нуждите и проблемите на други хора...*

Библията ни насърчава:

*„Голяма сила има усърдната молитва на праведния човек.“ (Яков 5:16)*

**Четвърто: Чрез нашето СВИДЕТЕЛСТВО ние съдействаме и други хора да познаят Исус Христос.** Ние сме призвани не само лично да се радваме на нашето спасение и на нашите нови взаимоотношения с Бога. Ние имаме отговорността да споделим тази наша вяра и опитност с други.

Всеки човек се нуждае от спасение. Исус Христос понесе греховете на целия свят. Но хората не биха разбрали тази истина, не биха познали Божията любов, ако някой не им каже за това. Нека да си признаем, че и на нас някой ни е благовествал, и това е причината ние да разберем за това, което Бог е приготвил за нас. Точно затова Исус Христос възложи отговорността за благовестието на Своите последователи:

*„Но ще приемете сила, когато дойде върху вас Святият Дух, и ще бъдете свидетели за Мен както в Йерусалим, така и в цяла Юдея и Самария, и до края по земята.“ (Деян. 1:8)*

Личното благовестие от страна на тези, които вече са опитали Бога – това е начинът, който Бог е определил, за да може всеки човек да чуе и да бъде запознат с това, което Бог е промислил за него.

### **3. ЕПЦ „СВЕТА ТРОИЦА“ – ГР. ПЛОВДИВ**

Ние принадлежим на *Евангелска Петдесятна църква „Света Троица“ – гр. Пловдив*. Тя е законно регистрирана и е част от българското и световното евангелско (протестантско) движение. Петдесятната църква в гр. Пловдив се основава още през 1921-22 година.

Ние сме вярващи, които сме обединени от желанието да изучаваме Библията и да живеем според нея. Затова основният акцент в нашите богослужения се поставя върху разясняването на Божието Слово най-вече от гледна точка на нашия практичен ежедневен живот. В нашите събирания също така ние се молим на Бога и Го прославяме чрез нашите песни. Ние обичаме да общуваме и да заздравяваме приятелствата между нас.

Повече информация за църквата ни може да научите от нашия уеб сайт: [www.trinity-bg.com](http://www.trinity-bg.com).

**Всички сте винаги добре дошли на нашите църковни събирания** – в неделя сутрин от 10:00 ч и сряда вечер от 18:00 ч. в Народно читалище „Христо Ботев“ (ул. Даме Груев 1).